

DOBROGEA JUNĂ

Director-Proprietar C. N. SARRY

APARE ZILNIC

Inscris in registrul publicatiunilor periodice al Tribunalului Crestin ortodox nr. 37 din Mai 1938

Redactia si Administratia: CONSTANTA str. Scarlat Vama Nr. 27
Abonamentul cu plata in cont: an 100 lei, 6 luni 50
Pentru Adresari si Inscrisuri in Z.C.C. - Pezirea si inregistrarea
Telex No. 12.0

Crăciunul suferinței și al ispășirii

Și totuși, Crăciunul vine. Nu l'a putut împiedica nimic: nici războiul, nici criza, nici cutremurele, nimic n'a putut să-l oprească a ajunge pe locurile noastre exact la minutul în care era de mil de ani scris să ajungă. Poimăine își va face intrarea în toate casele deodată.

Și va fi, dacă nu bucurie, cel puțin liniște și ușurare în suflete și prilej de cercetare și de adâncire a înțelesului acestui Crăciun ca neoricare altul de până acum.

Nu este Crăciunul de altă dată. E un Crăciun trist, tăcut, Crăciunul țării pierdute.

Sunt frați ai noștri cari astăzi nu mai fac Crăciunul. Ei își înghit necazul undeva departe, în imensitatea stepelor. În noaptea cea mare și sfântă, pe aripi de vânt nu va veni la ei, nici dangăt de clopot, nici glas de colind.

Dinspre Răsărit, vor veni spre ei zvonurile unei unei lumi în care lupul e stăpân, lumea Asiei, a frigului, a sălbătăciei și a pustului în toate dar mai ales în suflete.

Iar așa a la ei, acolo în țara aceea veche, de vechi-vieță românească, bisericile sunt închise, copiii învață deacum în alta limbă și cu alta slova, iar soldații din neamuri străine, cu ochii oblici, cu nasul turtit și cu firea și apucăturile ciudate și rele, fac paza la drumuri și necustesc femeile prin sate.

Basarabia nu mai are nici un fel de Crăciun. Acolo nu mai este nici un fel de sărbătoare.

Dincolo, în Transilvania smulsa dela noi, va fi fiind poate un Crăciun, Crăciunul altora... Al noștri nu se vede de el...

Este anul acesta un an de mare cumpană și încă n'am eșit din zodia întâmplărilor mari. Nici noi, dar, mai ales, nici alții.

Sunt vecini ai noștri cari se veselesc azi mai mult pentru ceace ne doare pe noi decât pentru creștineasca împrejurare a sărbătorilor Nașterii celei minunate a Domnului.

Să le lasăm lor asemenea veselie, cu toată deșertăciunea ei și să ne uităm în jurul nostru.

N'avem cuvânt să fim bucuroși.

Țara plină de refugiați, de săraci, necăjiți de tot felul,

nu poate fi veselă, zgomotoasă. Ea poate fi însă și are datoria să fie liniștită, demnă.

Suntem în suferința cu toții. Crăciunul acesta de suferință este pentru ispășirea păcatelor nesocotinței și ușurarea fiilor noastre, depe urma cărora am înșelat o moștenire față de care am fi avut cu totul altă îndatorire.

Prin urmare, dacă nu ne mai putem permite anul acesta toate cele ce ne-am permis odinioară, să știm că pentru pedepsirea noastră și pentru umilirea truștii noastre trecute este.

Dacă avem Crăciun sărac și chinuit, dacă n'avem sărbători cum am fost obișnuiți să avem, este pentru că sărbătorile din trecut, prea le-am socotit ale îmbuibării și nu ale sufletului.

Iată, a venit acum Crăciunul lipsei, ca să ne învețe și să ne aduca aminte că a fost și mai poate fi și un Crăciun al sufletului.

Este deci un Crăciun al ispășirii, al învătării de minte, al îndreptării.

Să primim acest Crăciun așa cum este.

Să nu-l vorbim de rău, pentru că răi suntem numai noi.

Și... să nu uităm că mai există și o sărbătoare mult mai mare: **acea a învierii.**

Dar se poate oare înviere, fara săptămână a patimilor?

Iată pentru ce, Crăciunul de azi să fie și un Crăciun al nădejdi!

Al nădejdii în viitorul strălucit al Nașterii noastre.
ION NEICU

DOAMNE AJUTĂ

In biserici pretutindeni sub cupole de aur. In paraisie mici pierdute de țară, luminițele s'au aprins.

Undeva, într'un colțisor din Betleem, într'o noapte ca asta s'a născut El. Și cu El odată, credința nouă mântuitoare. S'au cutremurat atunci unghiurile lumii iar fariseii și păgânii cari aveau sabia în mână, de frică — au rătăcit copetele nevino-vate ale tinerețelor ce se ridicau încrezătoare în crezul lor.

Vroiau să stânjenească prin sânge, cea mai-unat care începuse să înflorească pe cărările pământului.

Stecua însă, stecua norocului veghea strălucitoare, deasupra

(continuare în pag. II a)

SCRISOAREA UNUI COPIL

de ANGHEL CHIRU

Imi permit a reproduce un fragment dintr'o scrisoare prin care un puț de român deschide un nou aspect al vieții de fiecare zi. Isvorăște din intimul unui sufletel de copil și se adâncește în adâncul economico-social vârstnic și aspru ca o lege necrutătoare.

Scumpetea, — își are evident, victimele ei certe. Copilul, bob de dar și iubire, nu este nici el cruțat. Legea speculei, nu-l exceptează. Și doar copiii am fost cu toții și în jurul nostru cresc mereu copiii.

Scrisoarea e dănoasă și cuprinde atâta adevăr în ea încât merită s'o ascultăm; „... Dacă noi copiii reprezentăm nădejdea de mâine a neamului prin sănătatea ce ni se dorește cu griță și dragoste, țara va zeca în noi cetățani munșitori și credincioși:

Multe se fac pentru copii dar mai sunt încă unele lucruri, simple în aparență, dar foarte importante în realitate, asupra cărora nu s'a oprit aproape nimeni până acum. — Părinții noștri singuri ne cunosc bucuriile. În ochii lor generoși licăresc imaginile ființei noastre nebănuite de scumpe.

Dar eu mă mir cum totii părinții din lumea asta nu s'au plâns niciodată cât de mult îi costă în viață fericirea de părinte.

Se știe doar că tot ce se vinde „pentru copii“ este foarte scump. Vestmintele noastre, de exemplu, în comparație cu acelea ale adulșilor, sunt mai sumpe. La fel se întâmplă și cu revistele, cărțile, jucăriile, pantofecurii și șosonecii.

Pentru ce această nedreptate? Pentru ce, noi, care cerem atât de puțin dar vă promitem atât de mult cu speranțele ce le-ați răsădit în noi, să fim așa de speculați? Gândiți-vă că în realitate se speculează dragostea părinților noștri. Și nu e drept, nici moral.

E adevărat că nimicurile acelea care se numesc jucării ne procură infinite bucurii că hăinuțele ne apără de frig și că tot ce băguiala noastră dorește ni se dau cu drag. Că în „darea“ această e potopit tot sufletul părinților și mai marilor noștri:

Dar e foarte trist că sufletul și dragostea revărsată peste noi în loc să fie ad-

(continuare în pag. II a)

CRĂCIUNUL NĂDEJOILOR NOASTRE

de CONST. STAICH

„Christos se naște, sărbătoriți!“
„Christos din ceruri, întărușinași!“
„Christos pe pământ, înălțați-vă!“

Așa ne repetă, în fiecare an, la Nașterea Domnului, Biserica prin minunatele și înălțătoarele ei cântări. Să și părăsească pentru ridicarea noastră sălaşurile Sale de splendoare divină, să se coboare printr'ei noi, chip de om blând, să se facă una cu gândurile, cu inimile noastre, în lipsă ori în indestulare, să mângâie durerile și să înlăture suferințele noastre, Fiul lui Dumnezeu, mare și minunat lucru este!

Omului îi place, de obicei, povârnișul; îi convine alunecarea spre adâncuri, fiindcă nu pretinde încordare de voință și risipă de energie; se ferește de culmi înșorite fiindcă se simte slingher în lămâie; iubește înlunericul și besna, pentru că îi acordă toată libertatea de a se complăcea în decădere și păcat. Dumnezeu, dimpotrivă, preferă sușururile în virtute, svăenirile spre înălțimile pure ale cerului: iubește piscurile înfipte în azur ale munșilor, disprețuind prăpastia, hăul, genuna. Domnul îmbracă firescul, ca să dea brânci omului în suprafirese; să lege pe om de baerele cerului; să facă din el ființa nouă în dăh și adevăr; să facă punte între pământ și cer; să prelingă iubire din iubirea divină în inima lumii; să unească umanul cu supraumanul, fizicul cu metafizicul; să împace pe om cu Dumnezeu. Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Christos s'a născut din Fecioară, ca să renască pe om la viața nouă: Duhul Domnului s'a intrupat, ca să trezească duhul omului întru cele înalte; Spiritul lui Dumnezeu a luat chip omenesc, ca să înaripeze sufletul omului; lumina Creatorului a despiciat în unciunile din preajma creaturii, ca să-i deschidă drum spre tainele înveșnicirii. Păstorul cel bun a coborât între oile Sale, ca să caute și să întoarcă la staulul mântuirii pe cea pierdută.

Crăciunul însemnează întoarcere din rătăcire; fiul cel pierdut — omul — revine la casa Tatălui său: Dumnezeu.

Rătăcirea noastră

E prea adevărat că omul, în genere, e în plină înșireinare de Dumnezeu: cu mintea și cu trupul, în cele din lăuntru, ca și în cele din afară. Să începem cu cele ale sufletului.

Reținea omului s'a su-

praestimat, considerându-se — exclusiv — „alfa și omega“, începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Mintea omenescă s'a sumeșit până într'atâia, încât și a putut îngădui să îngăduiască pe însuși Creatorul său, pe Dumnezeu. Căci, ce este ateismul, — îngăduirea existenții Celui ce este peste vencuri, — dacă nu îngămfare nesocotită a minții omului, mergând până la autozelificare, autodivinizare?

„Zis a cel nebun întru inima sa: nu este Dumnezeu“, grăește Psalmistul, și această nebulie a făcut din om fieră pentru semenul său. „Homo homini lupus“, omul are dinți de lup față de aproapele său. Cetele albe ale ingeritor din noaptea Nașterii Domnului, în plutire lină peste staulul nemuririi noastre, au vestit adevăr fără moarte: pacea.

Pace în suflete, înțelegere între oameni, deplină armonie între popoare, iată ce repetă în fiecare an Crăciunul, prin glasul neobosit al Bisericii lui Iisus. Iisus vine, de fiecare Crăciun, la ușa casei noastre, ne vizitează cu stelarii unor străbune datini, ne trage brazdă de belșug în bălătură, odală cu flăcăii satelor și târgurilor noastre, înflorește anii vieții noastre cu sorcova candizilor urători de Anul nou. Născându-se, Iisus se strecoară în viața noastră ca să ne strălăture cu prezența.

Să și să ne arate limonul trăirii noastre. Câți îl văd și câți îl înțeleg, însă? Aceeași vrăjmășie între oameni, aceeași sete sălbatecă de a vărsa sânge, aceeași poftă nepotolită de a strânge totul pentru sine și de a nu lăsa nimic pentru alții. Pacea lui Christos ne încomodează, iubirea Lui ne supără, disciplina învățaturii Lui nu ne convine. Mintea noastră încă nu cugetă creștinește și purtarea noastră cea din afară încă n'a îmbrăcat haina modestiei lisusiene. Sufletul nostru, ca și civilizația noastră, sunt încă păgâne. Trăim în dezordine trupească și sufletească. Valorile spirituale nu ne tentează, bucuriile înălțelor creații sufletești nu ne încearcă, sârghița pentru intrarea în veșnicie nu ne atrage; ci privim totul prin prisma intereselor mărunte, telurice. Trupul nu ne este

(continuare în pag. III-a)

A SPECTE din Nord-Vestul Doamne ajută

PENINSULEI BALCANICE

NAUOVLANII și AROMÂNII

(de Dr. MARIN POPESCU-SPINENI)

Originea și prezența Românilor în Peninsula Balcanică este o realitate recunoscută de toți oamenii de știință. Trecutul deosebit de important al acestui popor Sud-Dunărean a făcut obiectul studiilor multor cercetători. Viața lor e viața Traco-Romani, e lăptosă și continuă cu toate popoarele, pentru a menține și afirma romanitatea balcanică.

Configurația terenului i-a împărțit în mai multe compartimente; ocupațiile lor i-au ținut înălegăși, atât în vremuri de liniște cât și în vîful asupririlor vitrege.

Românii Balcanici, — Armani, Cușovlahi, Vlahi, Morlahi, Morovlahi, etc. — erau păstorii cei mai însemnați ai regiunilor mediteraniane, erau marii negustori, meseriași, industriași și dețineau comerțul și cărușia în Sud-Estul Europei.

Cu păstoria și cărușia țineau legătură cu compartimentele de viață românească; cu negustoria și meseriile au devenit clasa progresistă a Peninsulei.

În Nord-Vestul Peninsulei Balcanice, românitatea prin trecutul ei își are un loc de mare importanță.

Pe Români îi găsim în grupe mai mari în următoarele regiuni: Dalmatia, Bosnia, Croația și Macedonia.

Documentele îi menționează încă din sec. al XII-lea și îi arată ca stăpâni pe malurile Adriaticii și pe hinterlandul ei spre munții Alpii Dinarici. Ocupația lor era păstoria, în apropierea orașelor Spalato, Trau, Sebenico, Zara sau în vecinătatea insulelor Curzola, Arbe, Tacco, etc. Turmele le pășteau pe munte și pe coastele și ținuturile dinspre Adriatică. Produsele turmelor și carnea și brânza, le vindeau în orașe sau le încăreau la schele pentru alte neamuri. „Caseus Vlachescus” sau „brence”, brânză a fost remarcată de negustorii timpului. La Ragusa, Consiliul comunal în anul 1420 a oprit vânzarea brânzei în afară de piețele orașului.

A doua ocupație a Românilor din aceste părți era negoțul cu sare pe care o transportau de la salinile de pe litoral sus pe munte spre Nord-Estul Peninsulei. Documentele ne arată că Raguzanii vindeau pe credit sare „Vlahilor și Slavilor” în anul 1319, și a dauga că „Vlahii pot veni și se pot întoarce fiind în siguranță, „tute et secure”.

Caravane întregi duceau sarea spre interior, lăna și brânza spre Adriatică. Anual spun documentele timpului, circulația cu sare se ridica la 75.000 mături.

Vlahii erau prezenți pe toată coasta Dalmată. La Sebenico, în secolul XIV-lea, nu aveau voie să pască pășunile orașului fără învoire specială; în 1417 făceau negoț în Zara.

Valahii sau Morlahii

Muntele le era accesibil atât lor cât și turmelor și caravelor. Pe podișul Bosniei sunt cunoscuți și menționați ca oameni ai Banului Bosniei care făceau comerțul cu sare și plumb. Regele Bosniei a angajat ca mercenari într-un război cu Venetia în anul 1378 Laleta și Valea Cetinei făceau agricultură, cultivau vița de vie și pomii fructiferi.

În Herțegovina erau de asemenea liberi să facă negoț. Cneazul Vladislav, în alianța sa (Sec. XV) cu Ragusa promitea că nici nu va opri, nici nu va împiedeca pe nici un om al său, fie vlah sau sârb, de a merge liber la Ragusa pentru a cumpăra atât sare, cât și alte mărfuri.

Vlahii sau Morlahii erau și în părțile de Nord ale Dalmatiei, în Istria unde sunt și azi și în Croația.

Românii din Croația trăiau organizați în cnezate și voivodate; „să nu fie peste ei voievod nici croat, ci unul dintre ei, să nu fie dator Sârbul a da Valahului, dar nici Valahul să dea Sârbului”.

În Croația se ocupau cu creșterea vitelor și cu agricultura. În anul 1436 au primit și legea printr-un privilegiu dat de banul Croației Hanț Frankapan.

Documentele croate amintesc deseori pe Vlahii regali, sau pe Vlahii Regatului Croației. Observăm că, în Croația, Românii făceau agricultură, ceea ce implică o dovadă necontestabilă a stabilității elementului românesc, stabilitate care și ea indică o îndelungată continuitate în aceste ținuturi. Aveau cătune (Katusi), cnezate și voivodate, deci vechi organizații sociale, pe care ei le au creat și le au stăpânit până târziu, sau au fost asimilați sau au fugit sub presiunea invaziunii turcești.

În aceste regiuni, Românii aveau supremație politică, iar din punct de vedere economic o totală independență tocmai spre a nu cauza politicește o discordie de natură a șubrezii supremația politică românească.

Sub numele de Morlahi sunt prezenți în Istria și în insule. În registrele senatului Venetian (sec. XV-lea) ei sunt pomeniți ca răufăcători, jefuind negustorii de animale, sare și lăină. Făceau la rândul lor, negoț cu produsele firmelor și transportau mărfuri din orașele de pe coastă spre Venetia. Veniseră în Istria cu turmele. În sec. XV-lea, după o epidemie de ciumă ei erau bine veniți în locurile care rămăseseră aproape pustii.

Geograful italian Domenico Negri, la sfârșitul secolului XV-lea scrie despre acești locuitori că sunt oameni puternici tari, frumosi la față și în vorbă întrebunțează multe cuvinte latine, deși sticlate; ei susțin tare că au fost Romani, care au fost aduși drept coloniști”. Giovanni Lucior, la 1673 spune că „Vlahii din Dalmatia au uitat limba română, iar Vlahii din regiunea munților Rasici, Bosnici și cei din Croația au uitat că sunt de origine română”.

Aromânii

Macedonia apuscană cuprinde regiunea Ohridei, Bitolici și Scopiei, adică acea parte de la Sud-Estul Jugo-Slaviei.

Aici Aromânii ocupă partea de Nord a Greciei și partea de Vest a Bulgariei, formând o mare insulă a romanității în lumea slavă. Este regiunea litigioasă și controversată din punct de vedere etnografic, Sârbii revendicând-o pentru ei, Bulgarii de asemenea.

Realitatea este însă prezența Românilor aici. Aromânii din părțile muntoase sunt păstori nomazi. Scriitorii sec. XIX-lea se cunosc că ei erau singurii, care cunoșteau drumurile Veneau din părțile Pindului și ajungeau până în ținuturile Ohridei iar de aci spre Nord, până d'acolo de isvoarele Vardarului spre Prizen.

Aveau centre economice și o rașe lor, despre care Cvijic spune că „erau cele mai sănătoase din toate câte se află în Peninsula Balcanică, așezate la înălțimi mari și pe poziții frumoase”.

Ohrida este așezată într-un loc pitoresc și are un trecut istoric (continuare în pag. III-a)

(continuare din pag. I-a)

măscă și căi ce vroiau să meargă să se nchine, o simțeau de presutindeni.

Vremea a trecut Vremea a trecut Vremea lungă și grea, mamele și nu plînsu fectorii, su-rorile, frații. Cei ce laboraseră să se ascundă, creșteau împreună cu e ediția lor și fatnic așteptau.

Frigoanele începuseră. Ei închinuri, într-o Vineri, pironit pe lemnul a cărui înfășurare a-uda să deie simbol de credință — a vremurilor oltore — a murit.

Catapitesmele s'au rupt. Pământul s'a cutremurat și Anotimpul porniți pe cărările pământului, erau sfâșiați în public, de leli arenelor

Istoria credințelor se repetă.

Cei se au crezut au invins. Gândurile cu suferințele au trecut. Năzuințele s'au ridicat spre cer ca un havuz despletit în jă-niri de ape. Tristețea omului de pe cruce, zâmbește sub candelar credincioșii Lui se străduesc să-și ridice neamul la strălucirea soarelui sfânt de pe cer.

Crăciun al copilăriei și-al zâmbetelor. Crăciun al florilor de gheață de pe ferestre, al născu-riilor roșii și-al urechlușelor în-ghețate de ger. Pentru cel de atunci, pentru cel de azi, ești tot același Cu omul de zăpădă, cu sacul moșului miraculos.

Pentru cel ce-au suferit însă, pentru cel pe care uită vremurilor la patinat în Direcția vânturilor, vii îmbătrânit moșule!

Toți ael cu răspunderea mî-nelul, cu credința înfăpturilor mari adu le moșule, daruri mici, daruri sufletești leoaone și cruci, crengeușe niște de verde brad, pentru ea, cu mîinile împreunate de rugă în noantea de Ajun, a-tunci când tu cobori pe coș noi ceștiloși, punând mîna pe creștetul oamenilor mari de mîne cari dormi în pătuțuri albe, cu zâmbete de Arhanghel, să zicem „Doamne ajută!”.

ELVIRA CRISTEA

Examenul de înaintare a învățătorilor la gr. II

Ministerul educației naționale în vederea examenului de înaintare la gr. II al învățătorilor ce se va ține în Martie 1941, a stabilit următoarele cărți pentru studiul candidaților:

„Scrieri politice” de Mihail Eminescu, „A întiri și po-vești” de Ion Creanga și „Alta creștere” de Simion Mehedinți.

Din aceste trei cărți își vor alege una pe care o vor studia în vederea colocviului ce se va face la examenul teoretic.

Așteptarea neamurilor

„Că astăzi în orașul lui David, vi s'a născut vouă un Mântuitor, care este Christos, Domnul!” — Luca 2,11

de T. COCONCEA

Făgăduința unui Mântuitor se făcuse încă din Paradis; dar au trebuit să se strecoare patru zeci de veacuri până când a sosit „împlinirea vremii” și atunci Dumnezeu a trimis dela sine pe Fiul Său pe pământ, ca să caute și să mântuiască pe cei pierduți.

Așteptarea aceasta a neamurilor n'a fost un timp de de-sinteză din partea lui Dumnezeu față de oameni, ci dimpotrivă, aceasta a fost o vreme în care Creatorul a comunicat lumii intențiile Sale, mereu, mereu, „grăind prin pro-roci” și pregătind-o pentru

„Un astru mareș pe cer s'ar arătat

„Pământul întreg fu iluminat!

Pe Moși i-a condus cu falnic îndemn

„Pân'la staulul cel din Betleem!”

Era steaua care anunța nașterea Celui așteptat; iar din slăvile senine, dela Trenul Tatălui niște mesageri cerești pogorîndu-se au făcut să răsună în coruri sublime cântări îngerești în jurul staulului! Se născuse Mântuitorul. Dumnezeu își împlinise făgăduința milenară, iar credincioșii văzură cu ochii lor Mântuirea, cea pregătită pentru toate popoarele și luminarea neamurilor!... Luca 2,30-32.

În același timp, alt inger se duse la păstoria cari și pășteau turmele lor, pe colinele din jurul Betleemului, dându-le în știre și lor despre cea mai îmbucurătoare veste care a fost adusă cândva la ureche oamenilor:

„Că astăzi în orașul lui David, vi s'a născut vouă un Mântuitor, care este Christos Domnul, și acesta este sem-nul: veți găsi un copil înfășat în scutece și culcat într'o esle!”

„Și deodată se alătură în-gerului, mulțime de oaste ce-rească laudând pe Dumnezeu și zicând: Nărire într'u cele de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni bună învoire! Luca 2,14. — Magii din răsărit la rândule, cercetând profesiile cari aminteau intruparea lui Mesia și văzând ei steaua cea minunată, au plecat fără zăbavă în căutarea noului împărat. După lungi și obositoare călătorii au sosit în Ierusalim, conduși de stea. Aci s'au interesat chiar

„Ca magii și noi, cu toți ne 'ndemnăm

„A lumii lumină azi s'o urmăm

„Din noapte în zori, spre ceresc sălaş,

„Condace Christos pe ai Săi urmași”.

Și astăzi încă Domnul zice: „Mă veți căuta și mă veți găsi, dacă mă veți căuta din toată inima voastră!”

Aprăpe două mii de ani s'au scurs dela intruparea Mântuitorului lumii. În aceste două milenii, Cuvântul Evan-ghelei a proclamat cu glas solemn mereu, mereu către oameni cântarea ingerilor: „Pa-

ștințăm că așteptat și se făcuse încă din Paradis; dar au trebuit să se strecoare patru zeci de veacuri până când a sosit „împlinirea vremii” și atunci Dumnezeu a trimis dela sine pe Fiul Său pe pământ, ca să caute și să mântuiască pe cei pierduți.

Lumea era sătulă de i-speculațiunile omenești și nu mai putea fi mulțumită sufletește nici cu filozofia greacă, nici cu mitologia romană... dorea ceva mai bun, un Liberator, un Mesia divin, — așa cum moș-teniseta făgăduința chiar pă-gânii din tată în fiu și îl aștep-tau acum cu dor.

Iată că într'o bună noapte, așteptării au văzut pe firma-mentul instelat un astru deo-sebit de strălucitor...

la Palatul lui Irod Tetrarhul zicând: „Unde este Impăratul nou născut? Că noi am vă-zut steaua lui în răsărit și am venit să ne închinăm Lui!”

Și auzind Irod Impăratul, se turbură și tot Ierusalimul cu dănsul. A făcut o adunare compusă din mai marii preo-ților și cărturarii poporului cerând să afle dela ei unde este să se nască Christos?

— În Betleemul Iudeii — răspuseră ei — că așa s'a scris prin profetul care zice: „Și tu Betleem, pământul lui Iuda, nici de cum nu ești mai mic între mîile lui Iuda, căci din tine va ieși Povă-tuitor, care va paște pe po-porul meu Israel.”

Cercetările cari s'au făcut de către Irod, nu porneau din dorința sinceră de a afla pe Mesia ca Mântuitor și așteptat de neamuri, ci din răutatea de a-L ucide pe noul Impă-rat, de teama ca să nu-i ia împărăția.

Scopul urmărit, așa dar, nu era cel religios, ci cel politic. Religiuinea în asemenea cazuri nu avea și nu are întru ni-mic de-a face cu politica, acea-sta fiind o chestiune cu totul deosebită de religie.

Nu tot la fel a fost și atî-tudinea magilor. Aceștia erau oameni sinceri și pentru că l'au cântat pe Christos din toată inima, de aceea l'au și găsit și i s'au plecat până la pământ, aducându-l și daruri prețioase:

ce pe pământ și între oameni bună învoire!” Ce mult s'a predicat, dacă s'a predicat și ce puțin au înțeles oamenii această divinăe cântar, care exprimă în același timp și dorința părintească a Creatorului!...

Pace pe pământ și bună învoire între oameni! Ce ca (continuare în pag. III-a)

Cheia Crăciunului

Încă până a nu fi ajuns la Crăciun, în ziare au început să iasă gânduri de sărbători. S'au arătat pregătirile care se fac și s'au dat felurite îndemnuri despre ce trebuie să se facă.

Colo cetim că s'a dat voie localurilor de petrecere să fie deschis până la 3 noaptea, ca și cum ar fi vreo bună ispravă ca de sărbători să duci o viață mai necumpătată decât în altă vreme. Dincolo se cere să faci daruri pentru Bradul Crăciunului. Din alta parte, și se spune: Nimic pentru brad! Dați mai bine pentru oamenii săraci, fără a mai umbla cu terțipul bradului, care e străin de noi!

Fie bine, fie însă mai puțin bine, acestea sunt o dovadă că oamenii se chibzuesc să facă ceva de Crăciun. E vorba de o mare sărbătoare a creștinătății și nu se cuvine a sta cu mâinile încrucișate. Trebuie să facem ceva pentru frații noștri.

Este deci mângâietor că oamenii se chibzuesc să facă ceva. Ei sunt ca sărbătoarea cuprinde o răspundere, o chemare. No prăznuim închisi în noi înșine, ci, după cum se spune la Evanghelic: *aceasta va fi bucurie mare la tot poporul* (Luca 2,10).

Dacă bucuria este pentru toți, nu ne putem mângâia numai la noi. O sărbătoare cu atât este mai simțită, cu cât e gustată de mai mulți, cu cât mai multe mâini se ridică pentru a cinste faptele lui Dumnezeu pentru noi.

Totuși, grijindu-ne numai de cât se spune și se scrie, noi nici pe departe nu împlinim ce este temeiul sărbătorii. Aceasta i se zice *Nașterea lui Hristos*, Crăciunul. Apoi dacă e Nașterea lui Hristos, înseamnă că Domnul Hristos e cheia sărbătorii. De aici urmează însă că pe El irebuie să-l pomenim mai întâi, la El să ne gândim, despre El să vorbim, a prăznui Nașterea lui Hristos prin câte se pun la cale, prin grija ca oamenii să aibă localurile deschise mai târziu noaptea, dar a tăcea despre Mântuitorul lumii, este a întoarce cojocul pe dos, adică a te îmbrăca altfel de cum trebuie.

De aceea trebuie să spunem verde și hotărât: Oameni buni, haideți mai întâi la biserică! Să ascultăm acolo cântările Crăciunului. Să saltăm de bucurie la auzul cuvintelor: „Nașterea ta Hristoase, Dumnezeuul nostru, răsărit-a lumii lumina cunoștinței”... În tot timpul Postului Crăciunului ni s'au cântat cuvintele: *Hristos se naște, măști-I! Hristos din ceruri, întâmpinați-I! Hristos pe pământ, întâlțați-vă!* Ei iată, a sosit ziua Nașterii lui. Deci să pășim mai întâi acolo unde se vestesc cuvintele sărbătorii, unde se face slujbă pentru El! Biserica este cel dintâi loc unde trebuie să începem veselia Nașterii Domnului.

Nu vom începe veselia Crăciunului dela masa cu caltaboși, nici nu ne vom chibzui unde să petrecem noaptea, ci, dela biserică, să ducem serbarea în casele noastre! Aici să urmăm tot cu Crăciunul nostru. Să ne întrem în casa stă. Răsăritului, care este veche moștenire în datinele noastre, și să auzim răsărindu-ne în urechi cuvintele duioase:

*Trei crai dela Răsărit
Cu steaua-au călătorit
Șau mers, după cum cetim,
Până la Ierusalim.*

Dupa oaspatul praznicului, să stăm de vorba despre frumusețile datinilor, despre adâncul sărbătorii. Să punem să ni se citească povestiri de Crăciun, și atunci vom fi petrecut un Crăciun pe înșeși temeliile lui!

Iată însă ca despre acestea nu se scrie, îndemnuri nu se dau, ca și cum Crăciunul ar fi pentru altul, nu pentru Hristos. El însă este cheia întregului popas de sărbătoare și deci gândurile acestor zile trebuie să ne fie pline numai de El.

Atâta auzim pomenindu-se de Bradul Crăciunului, dar de loc de stea. Cum așa? Apoi povestirea Crăciunului cuprinde povestirea despre stea, dar nimic despre vreun brad oarecare. Atunci ce să cântăm noi cu el?

Față de toate acestea, noi să punem toate zilele serbării pe temelia ei, pe Hristos Domnul, și atunci vom fi petrecut Crăciunul cel curat și adevărat.

ARHIM. SCRIBAN

Așteptarea neamurilor

(continuare din pag. II a)

vinte sublimă și scumpe!... Oamenii însă și astăzi se pândesc ca miște fiare ca să se sfășie unii pe alții.

Milioane sunt înarmați până în dinți și pare că au uitat cu desăvârșire, atât cântarea îngerilor cât și cuvintele. Aceleia care a graț mai apoi personal: „*Pacea mea v'o dau vouă!*”...

Domnul să ne fie întru ajutor, și să ne ferească de indiferența față de minunata și îmbucurătoarea Sa veste, care și a găsit împlinirea întru întruparea lui Christos, în modestul staul din Betleem, cu care ocazie neamurile cari L'au așteptat, L'au primit și au crezut într'ânsul numindu-L: „*Domnul Mântuirea noastră!*”...

Accasta era dela început așteptarea neamurilor!...

T. COCONCEA

Constanța văzută d'nspre mare

Scrisoarea unui copil

(continuare din pag. I-a)

mirată, cultivată și încurajată, dimpotrivă e speculată.

Știu speculanții că tatăcu și mămică nu pot refuza o dorință a odorului lor. E, și deaceea, în modul acesta, părinții noștri trebuie să înădure privațiuni și să topească în metalul ban tot ceace ei au mai scump și mai sfânt — iubirea de copil? Cu alte cuvinte, dorința de câștig cu orice chip, și-a găsit ceamai fertilă piață în sufletele părinților noștri. Fără milă și fără ideal, se stoarce sentimentul cel mai curat din viață.

La fel cu trenul. O familie cu 2-3 copii înseamnă să nu se mai deplaseze niciodată. Fiindcă dela 4 ani, copilul trebuie să plătească jumătate de bilet. Cât loc ocupă un copil de 7 ani? Nu-i mai mare în niciun caz volumul decât al atâtor colete pentru care transportul e gratuit.

Iată cum devenim noi o povară părinților noștri dragi și scumpi.

„Nu, noi nu mai vrem să fim povară.

Noi suntem bucuria, ghiocelii primăverii românești. Cele mai crude inimioare de pui de român. Ne ridicăm în contra speculanților cari jefuiesc sufletul ca la drumul mare.

...Mămică s'a dus după Moș Crăciun despre care am auzit că s'a năzăpezit în oraș. Anul nou s'a anunțat și el.

Toate pe lume vin cu bucurii pentru voi. Dar prea se rupe mult dela gura tălmânzilor pentru noi. E prea scump.....”

E atâta adevăr aci încât nu mai e nevoie de niciun comentariu. Autenticitatea, indiscutabilă.

ANGHEL CHIRU

Aspecte din sud-vestul

peninsulei Balcanice

(continuare din pag. II-a)

de o importanță deosebită. Din punct de vedere economic, centraliza toate bogățiile regiunii. Aci veneau și plecau chervangii, sau cărăvănași, care purtau pe căii lor mărfurile, pe linia Albania, Ohrida, Constantinopol. Excelexia prin comertul cu blanuri și pielărie. Ohrideni erau constructorii, cismarii, cazangii și lucrau cu multă incusință argintăria. Obiectele lor erau cunoscute în Austria și Ungaria.

Chervangii din Ohrida luau drumul spre Scopia, de aci spre Niș, Belgrad, Budapesta, Viena. Comerțul și cărăvănași pe această importantă linie de comunicație era în mâinile Aromânilor. Ei a cumulasera așa de mari bogății încât stăpâneau, până în secolul trecut traficul tuturor căilor de comunicație. Linia Vardar—Morava era în întregime sub exploatarea lor.

Sărăcia de pe munte, le-a creat un caracter dinamic, i a făcut economi și cumpătași. Cu termelle, prin cărăvănași, Aromânii au cunoscut, din cele mai vechi timpuri, toate cărările și toate drumurile comerciale, care duceau spre porturi sau spre centre mari de desfăcere. La malurile Adriaticii pe coastele Dalmației și au făcut uzencia de negustori internaționali.

Cărăvănași Aromâni, au bătut

drumurile ca un soi de albine, până ce mijloacele de comunicație s'au schimbat și până la alcătuirea statelor naționale. Cu a cesteia, Românitătea din partea de Vest a Peninsulei Balcanice scade, fiind prinsă în slavism.

Ocupațiile corespondătoare mediului geografic, păstoria și agricultura indică înălțetatea așezării românești pe aceste ținuturi, iar comercializarea, industrializarea și circulația acestor produse arată o completă organizare economică românească.

Dr. Marin Popescu-Spineni

Crăciunul nădejdilor noastre

(continuare din pag. I-a)

adevărat „templu al Duhului Sfânt”, după cuvântul Apostolului, ci hazna a tuturor turpitudinilor și a tuturor alunecărilor în neant. De aceea, a venit peste noi stânca suferințelor, muntele încercărilor Dumnezeu și o întors față Sa dela noi și uraganul durerilor a început să ne biciuiască. Sângele a curs din cauza urei dintre frați: granițele scumpe tuturor s'au prăbușit, din pricina lăcomiei și a nepriceperii; gospodăriile ni s'au răvășit prin tresăltarea pământului, pentru necredința noastră.

Crăciunul nădejdilor noastre

Toate au fost spre încercarea noastră; toate au venit ca o sabie pentru conștiințele noastre adormite, au fost trimise de Sus ca o chemare la realitate.

Fost-au acestea și au trecut ca un vis uril. Să ne trezim din letargie și să pornim la clădirea unei lumi cu viață nouă. Sub zodile nouă, e nevoie de oameni noi, neșovăelnici, cu voință de cremene pentru mai binele fiicăruia și al neamului. Suferințele și jertfele din trecut nu trebuie să rămână zadarnice. Să uităm vrăjmășia dintre noi, când bunățatea lui Iisus pogoară în căminurile noastre, în zilele Crăciunului. Să punem inimă lângă inimă, suflet lângă suflet, conștiință creștină lângă conștiință creștină, gând românesc și, lăsând în urmă scăderile trecutului, într'o sforțare unanimă, să reclădim o lume nouă, a virtuții și a sacrificiului pentru binele obștei. Văslind neobosiți prin tălăzuirea aprigă a tuturor palimilor prezentului, ducem la țărnul nemuririi năvo ființei noastre și a neamului. Printre lacrimi poți vedea pe Dumnezeu, a spus un

Intelept; prin suferințele din trecut, la prosperitate din viitor—să fie călăuză noastră zilnică. Munca și nedejdea în Dumnezeu să ne fie lege de acum înainte. Strânși uniți vom birui toate adversitățile; risipiți ne vor slăbăni împrejurările și oamenii. De aceea, estrul, care a străjuit Betleemul la Nașterea Domnului, să lumineze și casa sufletelor noastre, schimbând necredința în credință, desnădejdea în nădejde are, ura în dragoste fără capăt. Impreună colindători cu copiii vetrelor noastre să facem urare reciprocă: Crăciunul 1940 să ne fie prilej de întărire pentru înălțuirea pe acest pământ a slavei lui Dumnezeu și a măriii Neemului.

Preot Const Stalca

Reglementarea consumului de carne

În Monitorul Oficial No. 237, din 10 Octombrie a. c. s'a publicat decizia No. 21, a ministerul coordonării și al statului major economic din care rezultă următoarele:

Art. I.—În restaurante, berării, grădini și orice alte localuri de consum, precum și orice magazin de vânzare, nu se poate servi sau vinde în zilele de Miercuri, Jui și Vineri, nici un fel de carne, sub nici o formă (carne sărată, afumată sau conservată măruntae, etc.) afară de mezeluri propriu zise și slănină afumată.

Prin mezeluri propriu zise se înțelege carnea care a suferit o transformare (focare, amestec, afumare, cum sunt cârnații, salamul, crenvurștii, debrejni, toba, etc.).

Se permite servirea și vânzarea carnei de pasăre și a peștelor.

Solemnitatea instalării celui dintai Baş-Muftiu al Musulmanilor din România

**Răspunsul baş-muftiului
Etem Curt Molla**

Sunt copleşit de aceste înălţătoare clipe. Acum călăzesc treptă cea mai înaltă, clericală a noastră joasă şi sufletul meu se îndreaptă către Atot-Pătrunzătorul Dumnezeu, proslăvindu-l şi adăugându-i prinsoasă de recunoştinţă că m'a rănduit şi încredinţat să ajung să văd şi această zi mare.

Îmi îndrept gândul cu profund respect către Suveranul ţării, către M. S. Regele Carol II, aducând la nişoarele Tronului — şi cu această ocaziune — devotamentul şi supăraea noastră, neclăşită.

A mulţumit apoi dăruirii minime al celor, dăruirii rezidenţei regale şi tuturor aceluia cari s-au primit cu toată căldura sufletului lor.

Cultura mohamedană, prin căştigarea dreptului de a avea un baş-muftiu, consideră acest act ca o nouă şi vie dovadă a substituirii pe o poartă ţara noastră culturii mahomedane, cult care cuprinde ocaziuni cu înălţimea cea mai desăvârşită.

Ne-am născut pe pământul Ro-

mâniei, am deschis ochii la lumina soarelui statului român. Trăim sub absolută şi necesită egalitate de drepturi faţă de cetăţenii de origine română, iar cultul nostru, singura notă de deosebire, este respectat şi socotit alături de religia predominantă a statului.

Deputaţii, dăruirea şi largă bunăvoinţă a statului nu putea să nu câştige inima musulmanilor, iar pe noi intelectuali, cari am căpătat cultura în şcolile din România să nu ne obligă a manifesta în mod public aşteptările de recunoştinţă ale poporului din mijlocul cărora am răsărit, noi şi ale noastre.

Am devenit şi suntem români, aceasta trebuie să o ştie toată lumea!

Ne bucurăm de toate drepturile şi am tăria să afirm că nu există ţară în care cel cu limba şi religie diferită să fie trataţi în acelaşi chip civilizată asemănător celui din România.

Cit o fire aleasă, laoblată, românul, aci la porţile Orientului, dovedeşte lumii că el respectând credinţa fiecăruia, are şi el dreptul să fie respectat.

Noi musulmani din România,

înţelegem şi noi, noiştre patrii, respectuşi ascuţitori ai sfântului Coran, care ne învaţă marea cinstire, lumina prin învârtură şi cinste, ne vom arăta şi de aci înainte demni de sacrificii pe cari ţara le face pentru noi. Vom şti să ne facem datoria aş în timp de pace cât şi în timp de război, astfel precum am mai dovedit-o în trecutul convieţuirii noastre.

Ne dăm seama de protecţia înaltă a M. S. Regelui Carol II, siguranţa de astăzi şi speranţa de mâine a scumpii noastre patrii.

De aci, din înălţimea acestor clipe, torit de iubitorii Său bunici, asigurăm pe M. S. Regele Carol II de înţelegerea musulmanilor din România.

Telescu M. S. Regelui Carol II. Să înflăcăra dinastia şi poporul român.

Baş-muftiul musulmanilor s'a înfruntat apoi în cadrul unei conferinţe cu reprezentanţii clerului ortodox participat la solemnitatea de ieri.

S'a expediat apoi o telegramă omagială M. S. Regelui Carol al II-lea.

tigând Cupa.

Echipa câştigătoare a fost formată din: Merdhanian, Muşeh şi Garabedian, iar cea învinsă din Kevorc, Economu şi M. Barutjian. Aş învingătorii s'au învins în desfăşurarea jocului spectacolului care a mulţumit publicul spectator. În urma acestei victorii F. E. A. a câştigat definitiv Cupa.

Nov.

Monete noi

Începând dela 1 Iunie se vor retrage din circulaţie actualele monede de 1 leu.

Ele vor fi înlocuite cu alte monede, tot de 1 leu, de culoare aurie roşiată.

Actualele monede de un leu vor mai avea putere circulatorie până la 1 Ianuarie 1941.

1000 chetueli de judecată datorate pe baza ştitului executor cu Nr. 1078-1940, înaintat noua de Judecătoria Urbană Constanţa, cu Nr. 6745-1940.

Licitaţia se va ţine pe bani gata, amatorii de a concura vor veni la locul în ziua şi ora mai sus arătată.

Şef Portare!,
Indescifr.
Secretar,
Indescifr.

Dosar No. 469-940.

Corpul Portareilor Tribunalului Constanţa.

Publicaţiune de vânzare.

No. 11349, 1940 Mai 27.

Se publică spre cunoştinţa generală că în ziua de 25 (douăzeci şi cinci) Iunie 1940, începând dela orele 10 dimineaţa înainte se vinde prin licitaţie publică care se ţine în Piaşa Carol din Constanţa averea mobilă a debitorului Sefehet Bichir din Constanţa str. Mihai Viteazul No. 84, compusă din: aranjamentul lateral din Iemni şi altele din pro-

mul verbal pentru despăgubirea creditului Gh. Vasile din Constanţa cu lei 50000 capital propriu şi lei 50000 credit de investiţie plus alte de executare datorate pe baza ştitului executoriu No. 2041-1939 al Jud. Miază Constanţa.

Licitaţia se va ţine pe bani gata, amatorii de a concura vor veni la locul în ziua şi ora mai sus arătată.

Şef Portare!,
Indescifr.
Secretar,
Indescifr.

Dos. No. 1400-1939.

Corpul Portareilor Tribunalului Constanţa.

Publicaţiune de vânzare.

No. 11260, 1940 Mai 25.

Se publică spre cunoştinţa generală că în ziua de 24 Iunie 1940 începând dela ora 10 dimineaţa înainte, se vinde prin li-

citaţie publică care se va ţine în Piaşa Grădilor din Constanţa a averii mobile a debitorului Alexandru Coman, din Constanţa, compusă din 6 mase de cu placă de maroniu şi alte mase specificate în procesul verbal de executare alături de două pentru despăgubirea creditorului Gh. Biser din Constanţa cu suma de 5000 lei, capital cu procente legale, plus 5000 lei chetueli de investiţie, egrijă de executare, et are a lua de la numita debitor în baza ştitului executoriu No. 902-1939 al Judecătoria Miază Constanţa.

Licitaţia se va ţine pe bani gata, amatorii de a concura vor veni la locul în ziua şi ora mai sus arătată.

Şef Portare!,
Indescifr.
Secretar,
Indescifr.

Dosar No. 483-1939.

Declaraţiile de im- Informaţiuni punere ale colli- batarilor

Ministerul de Finanţe aduce la cunoştinţa celor interesaţi, că pentru veniturile din salarii, mobiliar şi cele întâmplătoare, cetăţarii sunt dispensaţi a depune declaraţii la circumscripţia respectivă de constatare, ci având doar obligaţiunea de a depune simple declaraţiuni de situaţiunea lor financiară numai atunci când loca acestor venituri.

Declaraţiunile făcute pe hârtie simplă şi nescrijite pe alce aer, se dau în mâinile aceluia cari fac plăţile şi cari sunt datorii să reţină şi să verse, odată cu impozitul pe salarii, mobiliar sau profesional şi taxa pe colibatar.

Examenele de bacalaureat

Ministerul Educaţiei Naţionale a dispus ca situaţia şcolară a elevilor din clasa a VIII-a să fie încheiată şi afişată până la 2 Iunie.

Absolvenţii se vor putea înscrie la examenul de bacalaureat până la 5 Iunie, la direcţia şcolii lei. După această dată nu se va mai primi nici o înscriere, nici la direcţiunea şcolilor, nici de inspectorat şi nici de minister.

Mica Publicitate

Pierzând autorizaţia de intrare în port No. 744 un carnet de identitate de premilitar pe numele Lefter Vasile din Constanţa, Cartierul Brătianu, le declar nule în mâinile ori cui s'ar găsi.

De vânzare 3 stupi Da dant Blai, 2 stupi Atanasii populaţi puternic 1 centrifugă pentru orice ramă. 2 lămpi petromax mari. Gosica Voicu, Medgidia.

—XX—

Transmiterea sigură şi neîntreruptă a forţei în întreprinderea Dvs. este de importanţa capitală pentru Dvs.

Curele de piele Clark
vă oferă toată siguranţa în această privinţă, fiind:
de calitate
Curele rezistente
economice
rei factori cari sunt desigur apreciaţi şi preferenţi de Dv.
Fabrica de curele pentru Transmisiuni
CLARK, S. A. R., Ploestii.

Foot-Ball

În seşina de Marţi seara a Comisiunii Districtuale, au fost programate următoarele meciuri de campionat, precum şi restanţa meciului Venus-Concordia. Restanţa se va disputa Luni, deoarece în starea actuală zile trebuie comunicat Ligei de Sud numele grupării câmpioare. Aceasta în vederea întocmirii programului campionatului Ligei.

Iată programul complet al jocurilor:

Duminică:
ora 10 C.F.R. — E. A. (jun.)
ora 13.30 Slavia—Macabi
ora 15.30 Concordia—Marina
ora 17.30 S. P. M. — Venus
Luni:
ora 15 Venus—Concordia (jun.)

Corpul Portareilor Tribunalului Constanţa.

Publicaţiune de vânzare.

No. 11282, 1940 Mai 25.

Se publică spre cunoştinţa generală că în ziua de 11 (unsprezece) Iunie 1940, începând dela ora 10 dimineaţa înainte se va vinde prin licitaţie publică, care se va ţine în Piaşa Grădilor din Constanţa, averea mobilă ur marita debitorului Nicolae Bernoth, din Constanţa, str. E. Caragiali 16, compusă dintr'un radio marca „Philips” cu 4 lămpi, un şifoner cu oglindă de cristal, un bufet cu placă şi cu vitrina de cristal, una masă de sufragerie, una etajeră de nuc cu două uşi şi una masă de cusut marca Victoria, sechestrare prin procesul verbal dela dosar, pentru despăgubirea creditorului Calman Solontai, din Constanţa, cu suma de lei 3000 (trei mii) lei plus cincisute lei chetueli de judecată, osebit chetueli de executare, et are a lua de la numitul debitor în baza ştitului executor No. 14-1940 al Judecătoria de Muncă Constanţa.

Sportive

ora 17 Venus—Concordia (restanţa 60 minute).

Tenis de masă

Duminică s'a disputat ediţia a doua a Cupei „E. F. A. Elpis”. Au participat de astă dată numai grupările organizatoare: E. F. A. cu 4 echipe şi Elpis cu 3 echipe.

Din primul tur toate echipele Elpisului au fost eliminate. Semifinala şi finala s'a disputat între echipele grupării E. F. A. După o luptă şi emoţionantă luptă E. F. A. II. a dispus de E. F. A. I. cu scorul de 2-1, câs-

Licitaţia se va ţine pe bani gata, amatorii de a concura vor veni la locul în ziua şi ora mai sus arătată.

Şef Portare!,
Indescifr.
Secretar,
Indescifr.

Dosar No. 324-1940.

Corpul Portareilor Tribunalului Constanţa.

Publicaţiune de vânzare.

Nr. 11285, 1940 Mai 25.

Se publică spre cunoştinţa generală că în ziua de 10 (zece) Iunie 1940, începând dela ora 11 din zi înainte se vinde prin licitaţie publică care se ţine în Piaşa Unirii din Constanţa, averea mobilă primărită a debitorului Firma Gheorghe şi Cleovul Sinu din Constanţa strada Carol No. 13, compusă din, un butoi cc. 120 kgr undelemn grecesc şi altele specificate în procesul verbal de urmărire pentru despăgubirea creditorului Soc. Anonimă Română — „Regina Maria” cu sediul în Bucureşti, str. Octavian No. 42, cu suma de lei 15.586, plus lei